

8. Saalomoni saared ja valge hobune

95. Loe läbi Kristiina Ehini novell „Rasked ajad“ ja lahenda seejärel ülesanded 96–98.

Rasked ajad

Kristiina Ehin

Väljas oli juba mitmendat kuud pime mis pime. Naine tundis ennast otsekui kasvuhoonetaim, kes elab vaid tänu võimsatele päevavalguslampidele. Ta tundis, et kaua ei suuda ta ennast siin linnas enam petta. Varsti oli vaja midagi, mis oleks päris. Ja seda oli vaja hästi palju.

Mees võttis õhtul koju tulles saapad jalast, läks pehmete sammudega magamistuppa ja pani läpaka tööle. Arvutimäng, jälle seesama. Üle mehe öla ekraanile kii-gates nägi naine vaid naivistlikke tanke, lennukeid ja plahvatusi suurel rohelisel lahinguväljal. Ükskord oli ta näinud ka valget hobust.

Valge hobune... oli ta hüüatanud. Kes sellega seal mängus ratsutab, kas sina?

Vastuseks välkus ekraanil taas plahvatusetuli ja valge hobune lendas õhku. *Ei, see oli mingi vanamoodsa vaenlase hobune, seletas mees.*

Kes sina siis oled? küsis naine.

Ameeriklased, vastas mees.

Kas kõik? küsis naine.

Ameerika sõjavägi.

Ja keda te siis vallutate?

Saalomoni saari, ühmas mees.

Naine mõtles nende inimeste peale, kellest koosnevad sõjaväed. Nendele, kes ratsutavad valgetel hobustel, istuvad tankis või arvuti taga. Ta mõtles nendele tänapäeva meestele, kes astuvad töölt tulles üle ukse mitte koju, vaid sõtta. Nad võtavad saapad jalast, vahetavad sokid ja teevad arvuti lahti. Et lasta, vastast võita ja vallutada. Et saada endale Saalomoni saari, mida iganes see ka ei tähendaks. Et olla korra kõik, et olla vägi. *No ja miks ka mitte, kui on sellised rasked ajad nagu praegu,* proovis ta mõttes mehele õigustusi leida.

Naine istus voodile ja hakkas oma jalataldu masseerima. Need olid valusad, eriti kuskilt keskelt, kanna ja põia vahelt. Kell oli üheksa läbi. Ta heitis pikali, pani pea padjale ja puhkas, sulges silmad ja tegi need jälle lahti. Ta nägi mehe laia selga, kuulis tulistamise hääli ja

▲ Kristiina Ehin

kujutas, kuidas iga mehe sõrmeliigutusega sureb Saalomoni saartel üks valge hobune – see ainus olend, kes talle selles mängus oli meeldinud.

Küllap peab inimene saama ennast välja elada, küllap see mäng vallandab energiat, mida täiskasvanud tsiviliseeritud meesterahvas päeva jooksul muidu kasutada ei saa, püüdis naine mõista. Aga sellegipoolest ei meeldinud naisele, et koju tulles tuli mees tegelikult sõtta ning naine pidi jääma teda tagasi ootama. Naisele ei meeldinud, et mees tappis, küll ainult arvutimängus ehk virtuaalmaailmas, aga tegelikult siiski siinsamas, nende kodus. Päriselt. See polnud see päris, mida naine ihkas. Olid rasked ajad, aga võib-olla ometi mitte nii rasked kui vanasti. Naine harutas patsid lahti ja kammis kaua oma pikki juukseid. Vanasti mindi ju sõjaväkke päriselt – kümneks või koguni kahekümne viieks aastaks, mõtles naine. Mindi surema või tagasi koju tulema – vigasena ja hallipäiselt, mõni kroonukopikas taskus, tagasi tulema siis, kui emad olid juba surnud ja õed ja armsamad vanaks saanud. Naised tundsid veel vaevu seda santi, kes vastu õhtut nende koduvärvasse komberdas. Nad aitasid mehe, või õigemini selle, mis mehest veel järel oli, hobuse seljast maha ja pesid sõjast puhtaks, enne kui nad lubasid ta koju, sellesse kauaigatsetud kohta. Ja esimene asi, mida nad küsisid, oli see, kas mees neid sõjas ikka tihti meenutas. Ja kas ta kangesti koju tagasi tahtis? – Paremat mõõka tahtsin, imearsti ja raudrüüga surematut hobust, pomises mees. Ja naised kokkusid tagasi, mõistmata sõjast tulnud mehe jahedat vastust – vastust, mis tõmbab julma joone meeste ja naiste, õdede ja vendade, emade ja poegade vahele.